KÜÇÜK ÇOBAN

İÇİNDEKİLER

KÜÇÜK ÇOBAN

Mekke'nin büyük bir cahillik içerisinde olduğu bir dönemdi. İnsanlar her şeyin yaratıcısı olan Yüce Allah'ı unutmuşlardı. Kendi elleriyle yaptıkları putlara tapıyor, acıkınca da bu putları yiyorlardı.

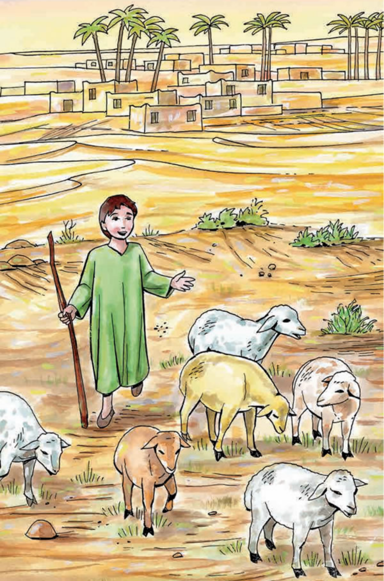
Allah'ı unutunca insanların davranışları da çok bozulmuştu. Sürekli haksızlık ve ahlâksızlık yapılıyordu. Zenginler fakirleri eziyor, horluyor, küçük görüyordu.

Zorluk ve sıkıntı içinde, fakir bir hayat yaşayan ailelerden biri de, Abdullah'ın ailesiydi. Abdullah, bu yüzden koyun çobanlığı yaparak evin geçimine katkıda bulunuyordu.

Abdullah, Mekke'nin ileri gelenlerinden biri olan Utbe bin Ebu Muayt'ın koyunlarını otlatıyordu. Her sabah, erkenden Utbe'nin koyunlarını alıp kırlara çıkarıyor, akşam da geç vakit geri getiriyordu. Vaktinin çoğunu, kırlarda koyunlarla baş başa geçiriyordu. Bu sayede Mekke'den ve Mekke'nin kötülüklerle dolu ortamından uzak kalmıştı.

Günler böyle geçip giderken, Mekke'de çok büyük değişiklikler oluyordu. Yeni bir din gelmişti. İslâm adındaki bu din, insanları tek olan Allah'a inanmaya çağırıyordu. Putlara tapmanın yanlışlığını anlatıyordu. Haksızlık ve ahlâksızlığı ortadan kaldırıyor, Allah'ın bütün kullarının eşit olduğunu söylüyordu.

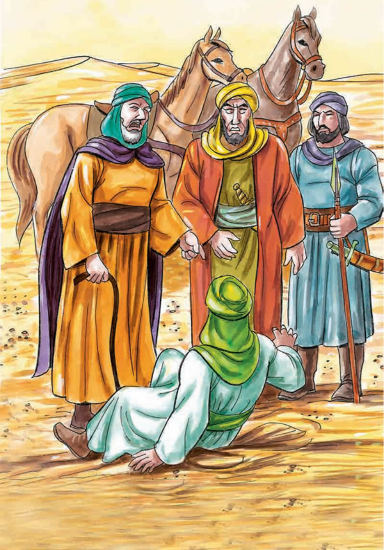

İnsanlara bütün bunları anlatmakla görevlendirilen de, Son Peygamber Hazreti Muhammed idi. Fakat bu yeni din ve onunla gelen değişiklikler, Mekke'deki bazı kimselerin hiç hoşuna gitmemişti.

Mekke'nin ileri gelenlerinden bazıları, fakir ve aciz insanlara eziyet etmelerini engelleyen bu dini kabul etmek istemediler. Sahip oldukları üstünlüğü kaybetmek istemiyor, kurdukları düzenin değişmesine izin vermeyi düşünmüyorlardı. Kendi aralarında:

– Hizmetimde çalışanlarla ben, Allah katında aynıymışım. İkimiz de Allah'ın kuluymuşuz. Heh! Benim onlara hiçbir üstünlüğüm yokmuş, öyle mi, diyor ve kahkahalarla gülüyorlardı.

Bu adamlar, putlardan vazgeçmeyip Allah'a ortak koştukları için müşrik olmuşlardı. Hazreti Muhammed Aleyhisselâma ve O'na inananlara, sürekli zorluk çıkarıyorlardı. Hak din İslâma giren kişilere eziyetler ediyor, onları inandıkları dinden geri çevirmeye çalışıyorlardı.

Yeni gelen dini ve Son Peygamberle ilgili haberleri, Abdullah da duymuştu. Ancak çoğu zaman kırlarda, koyunların başında olduğundan, olan biteni tam öğrenememişti.

Bazen kendi kendine, "Keşke ben de yeni gelen dini öğrensem, Allah'ın Peygamberini görsem." diyordu. Ancak, Utbe'nin sürüsüyle uğraşmaktan bu düşündüğünü yapmaya bir türlü fırsat bulamıyordu.

Zaten Utbe, Abdullah'ın bu düşündüklerini bilse, Mekke'ye inmesine asla izin vermezdi. Çünkü o da, Allah'ın Peygamberine karşı çıkan müşriklerdendi.

Abdullah, yine bir gün, her sabah olduğu gibi erkenden kalkmış ve sürüyü alıp kırlara çıkarmıştı. Koyunlar, yaylanın taze otlarıyla karınlarını doyururken o da yakındaki bir ağacın altında oturmuş, uzaklara bakıyordu. Yine aklına putları tapmayı yasaklayan o yeni din gelmişti. "Acaba şu an Mekke'de neler oluyordur?" diye geçirdi içinden. Sonra da

"İlk fırsatta Mekke'ye gitmeliyim." dedi kendi kendine.

Tam o sırada, uzaktan, daha önce hiç görmediği iki kişinin kendisine doğru geldiğini gördü. Adamlar iyice yaklaştıklarında, Abdullah ikisi de orta yaşlı olan bu adamların çok yorgun ve bitkin olduklarını fark etti. Çok susamışa benziyorlardı. Adamların yüzlerinin çok parlak ve aydınlık olması, Abdullah'ın dikkatini çekmişti.

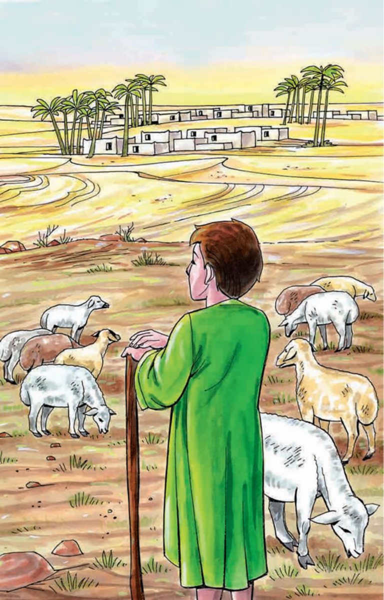
İki arkadaş, Abdullah'ın yanına geldi ve ona güler yüzle selâm verdi. Bu güzel insanlardan daha kısa boylu olanı sordu:

– Yavrum, adın nedir?

– Abdullah, dedi küçük çoban.

– Bize şu koyunlardan, susuzluğumuzu giderecek kadar süt sağıversen!

– Yapamam, koyunlar benim değil. Onlar bana emanettir, dedi Abdullah.

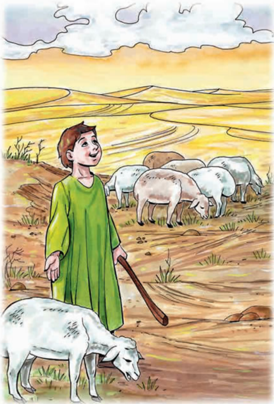
Abdullah'ın cevabı, her iki güzel adamın da çok hoşuna gitmişti. Bu güzel ahlâklı, dürüst çocuğa memnuniyetle gülümsediler. Daha sonra yüzü daha güzel olan zat, Abdullah'a yaklaştı ve insanın içine huzur veren sesiyle:

– Sen bana kısır bir koyun göster, dedi.

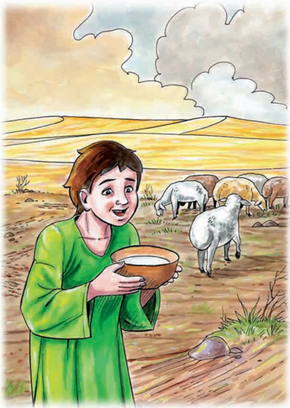
Abdullah da yakınındaki küçük bir koyunu işaret etti. Nur yüzlü zat, ilerleyip o koyunu yakaladı. Sonra da Allah'ın adını söyleyerek eliyle koyunun memesini sıvazlamaya başladı.

Küçük çoban, bu olanları hayretle seyrediyordu. Bir yandan da kendi kendine şöyle düşünüyordu: "Acaba kısır koyunlar ne zaman süt vermiş ki?"

Fakat az sonra olanlar oldukça şaşırtıcıydı. Kısır koyunun memesi dolmuş ve memeden süt akmaya başlamıştı. Bu güzel adamlar, kısır koyundan bir miktar süt sağıp içtiler. Sütten, durumu hayretle seyreden Abdullah'a da ikram ettiler.

Hepsi süte doyduğunda, nur yüzlü zat, koyunun memesine “Dürül!” dedi. Bu söz üzerine koyunun memesi hemen eski hâlini aldı.

Abdullah çok heyecanlanmıştı. Olanlar karşısında şaşkındı. Bu mucizeyi gerçekleştiren nur yüzlü zata dönerek heyecanla:

– Söylediğin bu sözü bana da öğretir misin, dedi.

O güzel yüzlü, sesi insanın içini ferahlatan şahıs da şöyle cevap verdi:

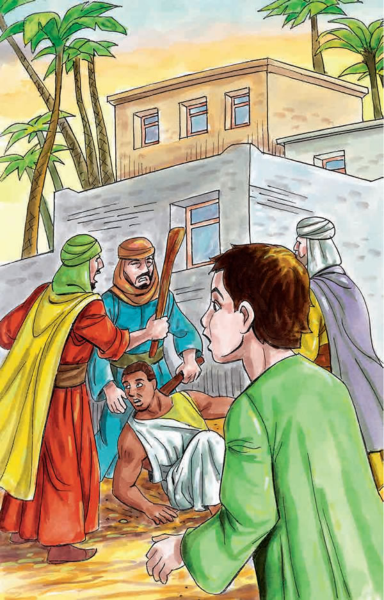
– Sen, öğrenecek ve bilge olacaksın.

Genç çobanın sürpriz misafirleri, onu çok sevmişlerdi. Onun emanete sahip çıkışını, güvenilir ve ciddi oluşunu takdirle karşıladılar. Misafirperverliği için ona teşekkür edip onun başını okşayarak yanından ayrıldılar.

O günden sonra Abdullah, hep kısır koyundan süt sağan o nur yüzlü kişiyi düşündü.

Aradan çok fazla zaman geçmemişti ki, Abdullah uzun zamandır düşündüğü şeyi yaptı ve Mekke'ye gitti.

Son zamanlarda olanları, tanıdıklarından sorup, İslâm dini ve peygamberi hakkında bilgi toplamaya başladı.

Bu sırada gördüğü birkaç olayla, yeni Müslüman olanların nasıl dışlandığına da şahit olmuştu.

Demek ki, duydukları doğruydu. Müşrikler, gerçekten iman edenlere ölümüne eziyet ediyorlardı. Onları dövüyor, çöllerde kızgın kumlara yatırıyorlardı. Bununla da onları dinlerinden döndüremeyince, kırbaçla öldüresiye dövüyorlardı.

Abdullah, Mekke sokaklarında şaşkın şaşkın dolaşırken uzaktan gelen bir inilti duydu. Sesin geldiği tarafa doğru yöneldi. Müşriklerden biri Müslüman olan kölesine acımasızca işkence yaptırmış ve sonra da onu öylece bırakmıştı.

Yerde acılar içinde kıvranan kişi, Bilâl-i Habeşî idi. Abdullah, onun çektiği sıkıntıyı izlemeye daha fazla dayanamadı. Bilâl'i sırtına aldı ve onu tarif ettiği yere kadar taşıdı.

Bilâl'in dediği yere gelip de içeri girdiklerinde, Abdullah çok şaşırmıştı. Odada bulunanlardan ikisini tanıyordu.

Onlar, koyun otlatırken yanına gelen nur yüzlü adamlardı. Dondu, kaldı âdeta. Meğer kısır koyundan süt sağan o nur yüzlü zat, İslâm Peygamberi Hazreti Muhammed Aleyhisselâmmış. Diğer adam da O'nun en yakın arkadaşı Hazreti Ebubekir'miş.

Abdullah çok duygulanmıştı. Hemen orada Allah'a ve Resûlüne iman etti. Sonra da Peygamber Efendimizden, yanında kalıp O'na hizmet etmek için izin istedi.

Peygamberimiz, hem Abdullah'ın Müslüman oluşuna hem de yanında kalmak istemesine çok sevindi. Ona güzel gözleriyle bakarak, bu hareketinden duyduğu memnuniyeti belli etti.

Abdullah, o günden sonra adeta bir gölge gibi Peygamberimizin yanından hiç ayrılmadı.

Mekke'de ya da Mekke dışında, gittiği her yerde hep O'nun yanında oldu.

Peygamber Efendimiz, bu çok sevdiği gencin, istediği zaman yanına girmesine ve sırlarını öğrenmesine izin verdi. Bundan dolayı Abdullah, "Resûlûllahın sırdaşı" diye isimlendirildi.

Peygamberimizin özel eğitiminden geçtiğinden O'nun huylarını kendine huy edinmesi çok kolay olmuştu.

Müslümanlar içerisinde Kur'ân'ı en iyi okuyan ve içindeki manaları en iyi anlayanlardan biri o idi.

Peygamber Efendimizden sonra Kur'ân'ı yüksek sesle okuyan ilk Müslüman da o oldu.

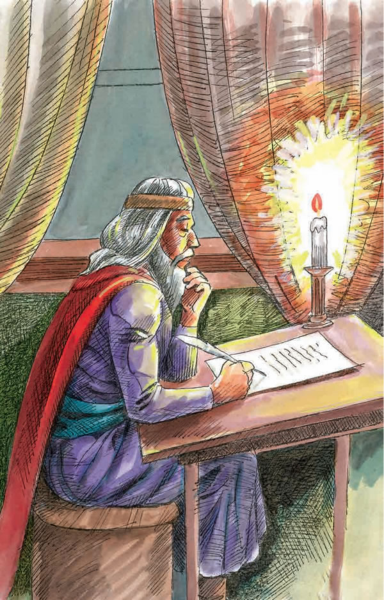

KERVAN VE HIRSIZLAR

Bir gün, sahabiler Peygamber Efendimizin çevresinde toplanmış, O'nun yaptığı bir sohbeti dinliyorlardı. Allah Resûlü, zekâtın öneminden bahsediyordu. Efendimiz:

– Zekât, mal ve servetin koruyucusudur, bekçisidir, derken yanlarına bir Hıristiyan tüccar geldi.

Sessizce Peygamberimizin etrafını sarmış olan sahabilerin arkasına oturuverdi. Peygamberimizin zekât hakkında bütün söyledikleri dikkatle dinledi. Sohbet bitince de, sahabilerden önce oradan kalkıp gitti.

Hıristiyan, Peygamberimizin anlattıklarından çok etkilenmişti. Hemen malının zekâtını hesapladı ve onları ihtiyaç sahiplerine verdi. Sonra evine geri döndü.

Zekâtını vermişti vermesine, ama kafası hâlâ karışıktı. Zaman zaman kendi kendine "Muhammed'in dediğine uyup malımın zekâtını verdim. Acaba verdiklerim, malımı gerçekten koruyacak mı?" diye düşünüyordu.

Bu adamın, bir de ortağı vardı. Beraber ticaret yapıyorlardı. Ortağı, bir süre önce ticaret için Mısır'a gitmişti. O günlerde, ticaret kervanlarının önünü kesen soyguncuların sayısı da bir hayli artmıştı.

Peygamberimizin zekâtla ilgili söylediklerini tekrar tekrar düşünen Hıristiyan tüccar, içinden söyle geçirdi: "Eğer Muhammed'in söyledikleri doğru ise malımıza hiçbir zarar gelmez. İş ortağım, mallar ile birlikte sağ salim döner. O zaman, ben de iman edip Müslüman olurum. Fakat Muhammed, yalan söyleyip de milleti kandırıyorsa ve hırsızlar ortağımı yolda soyarlarsa, ben de o zaman Muhammed'i öldürürüm."

Adam, böyle düşünüp dururken evin kapısı çalınmaya başladı. Bu sesle, düşüncelerinden sıyrıldı. Gidip kapıyı açtı. İş ortağından

bir mektup gelmişti. Heyecanlandı. "Acaba yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?" diye mırıldandı. Hemen mektubu açtı ve okumaya başladı: Mektupta şunlar yazılıydı:

"Hırsızlar, kervanın yolunu kestiler. Soygun yapıp kaçtılar. Ne mal ne elbise bıraktılar..."

Mektubun ilk satırlarını okur okumaz derin bir üzüntüye kapılmıştı. Elinde mektup evin içinde sağa sola dönüp duruyordu. Bir yandan mektubu okumaya devam ediyor, bir yandan da kılıcını kuşanıyordu. Peygambere savaş açmak üzere yola çıkacaktı.

Tam evden çıkmak üzereydi ki mektubun, "Arkadaşım, sakın üzülme..." yazan kısmına geldi ve durdu. Kılıcını yere bıraktı. Heyecanla mektubun kalan kısmını okumaya başladı:..."Hırsızlar, kervanın önünü kestikleri sırada ben kervanın çok arkasından geliyordum. Çünkü, develerimin yükü epey ağırdı. Bizim mallarımıza hiçbir şey olmadı, kurtulduk. Yakında geleceğim, selâmlar."

Hıristiyan, mektubun son satırlarını okuyunca sevinçten ne yapacağını şaşırmıştı. Hazreti Peygambere karşı yapmak istediği hareketten dolayı utanç duydu. Evinden çıkıp doğruca Allah Resûlünün yanına gitti:

– Ey Allah'ın Resûlü! Bana İslâmı anlatın, dedi.

Peygamber Efendimizin açıklamaları üzerine Hıristiyan tüccar hemen orada iman etti.